

3 s.e. HTK. 22.januar 2016. Vinderslev kirke kl.9 (dåb). Hinge kirke kl.10.30.

Salmer:

Vinderslev kl.9: 356- 448,v.1-3 (dåb) v.4-6/ 66- 42

Hinge kl.10.30: 356- 208- 47/ 66- 121- 471

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da Jesus var kommet ned fra bjerget, fulgte store folkeskarer ham. Og se, en spedalsk kom og kastede sig ned for ham og sagde: »Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren.« Jesus rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: »Jeg vil, bliv ren!« Og straks blev han rensset for sin spedalskhed. Men Jesus sagde til ham: »Se til, at du ikke siger det til nogen; men gå hen og bliv undersøgt af præsten, og bring den offergave, Moses har fastsat, som et vidnesbyrd for dem.«

Da Jesus gik ind i Kapernaum, kom en officer hen og bad ham: »Herre, min tjener ligger lammet derhjemme og lider forfærdeligt.« Han sagde til ham: »Jeg vil komme og helbrede ham.« Men officeren sagde: »Herre, jeg er for ringe til, at du går ind under mit tag. Men sig blot et ord, så vil min tjener blive helbredt. Jeg er jo selv en mand under kommando og har soldater under mig. Siger jeg til én: Gå! så går han, og til en anden: Kom! så kommer han, og til min tjener: Gør det og det! så gør han det.« Da Jesus hørte det, undrede han sig og sagde til dem, der fulgte ham: »Sandelig siger jeg jer: Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel. Jeg siger jer: Mange skal komme fra øst og vest og sidde til bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriget, men Rigets egne børn skal kastes ud i mørket udenfor. Dér skal der være gråd og tænderskæren.« Men til officeren sagde Jesus: »Gå, det skal ske dig, som du troede!« Og hans tjener blev helbredt i samme time. **Matt 8,1-13**

Kære Gud, vi beder dig om at sige noget til os nu. Vil du åbne vore ører og vore hjerter, så vi hører, hvem du er, og hvad du vil os, så vi tager imod det, du giver. Amen.

Hvad er tro egentlig for noget?

Da jeg stadig havde konfirmander, snakkede vi jo somme tider om det. Jeg foreslog dem, at vi skulle tage en tur ud til lufthavnen i Karup. Det kunne være, de ville give os lov til at låne en flyvemaskine, som var stor nok til, at de alle kunne være i den. Det kunne jo være alle tiders! Så ville jeg sætte mig i cockpittet og fungere som pilot, så vi på den måde kunne smutte en tur til København og måske gå i Tivoli!

Mærkeligt nok syntes det ikke om idéen.

Jeg kunne mærke, at de troede ikke på mig!

Der var andre situationer, hvor de troede på mig. Når jeg kom i præstekjole om søndagen og gik ind i kirken for at stå for gudstjenesten, så var det i orden. Her troede de på mig, for de vidste, at jeg var præst og havde holdt gudstjeneste så mange gange før. De troede også på mig, når jeg satte mig ved katedret i konfirmandstuen og begyndte at undervise, men når jeg satte mig ved styrepinden i en flyvemaskine, nej, så troede de ikke på mig, og derfor ville de ikke med.

Hvad er tro egentlig for noget? spørger vi igen.

Jo, tro – det er tillid!

Når jeg står på prædikestolen i dette øjeblik, så er det, fordi jeg tror på, at den holder.

Når I sidder på bænken, har I det på samme måde. I stoler på bænken, og I stoler på, at jeg holder en gudstjeneste, sådan som den nu skal holdes og ikke pludselig tager en revolver eller et maskingevær frem.

Der er masser af situationer her i livet, hvor vi tror.

Det er vi simpelt hen nødt til, og erfaringen viser jo også, at det som regel giver mening.

Vi tror på hinanden, når vi bevæger os ud i trafikken.

Vi tror på lægen, når vi lægger os på operationsbordet og lader os bedøve. Vi tror på frisøren, når vi sætter os i stolen og lader ham klippe vores hår.

Som den tidligere amerikanske præsident Ronald Reagan sagde, da han havde været udsat for et attentat og skulle opereres: ”Nu håber jeg sandelig, I er republikanere!” Hvortil svaret lød: ”Hr. præsident, i dag er vi alle republikanere!”

Uanset om lægen var republikaner eller demokrat, ja, så kunne præsidenten trygt stole på, at de nok skulle gøre deres bedste, og at han var i gode hænder!

Hvad er tro så, når det drejer sig om vor Herre Jesus, som vi nu lige har hørt om?

Se, fælles for de to mænd, som vi hører om i dag, det er jo, at de i den grad kommer med tomme hænder.

Den første, vi hører om, han var ramt af spedalskhed. En ganske forfærdelig sygdom, som dengang oven i købet medførte, at man fuldstændig blev sat udenfor. Helt konkret måtte de spedalske holde sig på et afsides sted og havde pligt til at advare folk, som nærmede sig.

Det er fuldstændig uhørt, at en spedalsk gør, som vi hører det her, men sådan som situationen er, forstår vi jo godt, hvorfor han gør det. Han står der som den, der er fuldstændig hjælpeløs og magtesløs, og så kaster han sig ned for manden, som han tror, kan hjælpe.

Det samme gælder den anden mand – officeren, som har en tjener, der er lammet, og som lider forfærdeligt. Til daglig – da er han militærmand og kan kommandere med sine underordnede, og det gør han da også, men her er der noget, han ikke kan magte. Ligesom alle os andre bliver han den lille, når alvorlig sygdom virkelig sætter ind. Derfor kommer han til Jesus, fordi han tror, at her er der hjælp at få.

Se fælles for de to mænd - det er også, at de har denne ejendommelige tro.

Tro – det er for dem begge det samme som at stole på, at her er der en mulighed.

”Hvis du vil, kan du gøre mig ren”, siger den stakkels spedalske, som oplever, hvordan hans krop mere og mere er i forfald, ja rådner op, mens han stadig er i live. Når man ser billeder af spedalske, for de findes jo også i vor tid, ja, så er det somme tider billeder af mennesker, der mangler både arme og ben, næse og øjne, som sygdommen simpelthen har taget.

”Sig blot et ord, så vil min tjener blive helbredt”, siger den romerske officer, da Jesus tilbyder at komme for at helbrede tjeneren. Han er med andre ord klar over sin egen uværdighed. Han ved, at en jødisk mand som Jesus vil blive uren, hvis han tager ind i hans hjem, og det ønsker han ikke skal ske, så derfor er det, han kommer med dette forslag: ”Sig blot et ord...” Som militærmand er han vant til, at det er nok. Bare han siger et ord til de folk, han har under sig, ja, så sker det. ”Siger jeg til én: Gå! så går han, og til en anden: Kom! så kommer han, og til min tjener: ”Gør det og det! så gør han det.”

Se, det er tro!

”Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel”, siger Jesus.

Nej, ofte var det jo sådan, at han i stedet mødte en underlig skråsikkerhed. De var jo de udvalgte, ikke sandt? De var jo de sande troende, Guds eget folk, rigets egne børn, som nedstammede fra Abraham, Isak og Jakob! De var de rene, de ægte, som selvfølgelig kunne forvente Guds indgreb.

Men Jesus hiver tæppet væk under fødderne på dem og siger, at de er galt på den.

Når det kommer til stykket, siger han, så vil folk komme fra øst og vest og sidde til bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriget, men Rigets egne børn skal kastes ud i mørket udenfor. Dér skal der være gråd og tænderskæren.”

Skrækkelige ord, som nok kan gøre én bange og urolig!

Men hvad stiller vi op med det her, når vi nu sidder pænt i gammel dansk landsbykirke og lytter til det så mange, mange år efter?

Jo, først og fremmest kunne vi jo spørge os selv, om vi også tager det hele som en selvfølge?

Om vi også mener om os selv, at vi er så og så gode, så vi da rigtignok kan komme i betragtning hos Gud?

Eller om vi har fået øjnene op for, at vi i virkeligheden har det som de to mænd, vi hører om i dag?

I bund og grund er vi uværdige.

I bund og grund står vi som dem, der har tomme hænder. Dem, der ikke har noget at prale af.

Fordi vi dybest set er syndere, og det vil sige: dem, der har ramt ved siden af, forfejlet målet, og som derfor ikke har ret til noget som helst.

”Syndens forfærdelige spedalskhed” – det udtryk kunne man før i tiden møde i den forbindelse, og i en gammel syndsbe kendelse kan man finde disse ord: ”Herre, jeg er ikke værdig til, at du skal gå ind under mit tag, men sig blot et ord, så bliver min sjæl helbredt.”

Og når det er gået op for os, hvor elendigt det faktisk står til, ja, så kan vi passende komme til Jesus og kaste os ned for ham og bede om hans hjælp og indgriben. Han, som er lyslevende, som vi skal synge det om lidt. Jo, for det er han faktisk! Det er jo det, som er vor kristne tro, at Jesus ikke bare er en mand, der levede på denne jord for 2000 år siden, men at han er en levende virkelighed midt iblandt os. Det er jo derfor, vi holder gudstjeneste. Det er derfor, vi døber de små, så de kan komme til at tilhøre ham.

Jo, vi kommer til ham, vi kaster os ned for ham og beder ham hjælpe.

Der er nemlig den tro, som det handler om også i dag.

Tilliden til, at her er der noget at komme efter.

Han var den, som i sin tid kom til os som et lille barn i krybben, og som senere gik omkring på denne jord, hvor folk lyttede til ham, så ”døvstumme folk og kvinder bly til pris fik mund og mæle.”

Han var den, der gik i døden for os, men som opstod af graven Påskemorgen, og som nu sidder ved Faderens højre hånd, hvorfra han skal komme og dømme levende og døde. Han er den, som lever og er iblandt os som lyslevende herre og frelser, og en dag vil han også vække os fra vores grave og skænke evigt liv til enhver, som tror på ham.

Gør vi så det? Tror vi på ham?

Ikke sådan at forstå, at vi bare tror, han har været her engang. Men tror vi på ham, så vi tør lægge vort liv i hans hænder og stole på, at han vil frelse?

Tror vi på ham som den, der gik i døden for os, fordi han ville betale regningen for alle vore synder?

Tror vi på ham som den eneste mulighed, når det gælder frelse og evigt liv?

Hver enkelt må her svare for sig selv, for troen er nu engang noget helt personligt. Og der er ikke nogen evighedsgaranti, så jeg bare kan være lige glad og lade stå til.

Ingen af os må tro, at bare vi er døbt og har været med i den danske folkekirke, så er evigheden sikret. Kun hvor et menneske ser sin egen ringhed og stoler på Jesus Kristus, da kan vi være forvisset om, at bare han siger et ord, så er det nok – også når det gælder frelse og evigt liv for dig og for mig. Amen.